

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

SALA PRIMERA

1. [Sentència assumpte C-34/2021](#), de 30 de març de 2023, de la Sala Primera del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en relació amb la **protecció de dades de caràcter personal**.

El TJUE resol la qüestió prejudicial que té per objecte la interpretació dels apartats 1 i 2 de l'article 88 del Reglament UE 2016/679, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades, en un litigi referent a la legalitat d'un sistema de difusió de classes per videoconferència sense el consentiment dels docents.

El TJUE estableix que una normativa nacional no pot constituir una «norma més específica», a l'efecte de l'article 88.1 de l'esmentat reglament si no compleix les condicions de l'apartat 2 del mateix article; això és, si no té per objecte protegir els drets dels treballadors en relació amb el tractament de les seves dades personals en l'àmbit laboral i incloure mesures específiques i adequades destinades a protegir la dignitat humana, els interessos legítims i els drets fonamentals dels interessats.

L'aplicació de disposicions nacionals adoptades per garantir la protecció de dades personals en l'àmbit laboral s'ha d'excloure quan aquestes disposicions no respectin les condicions i els límits establerts als apartats 1 i 2 de l'article 88 del Reglament UE 2016/ 679, de 27 d'abril, llevat que aquestes disposicions constitueixin una base jurídica regulada a l'article 6.3 del mateix Reglament que compleixi les exigències que s'hi estableixen.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Sentència 70/2023](#), de 23 de gener, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en relació amb la **caducitat dels expedients administratius en els casos de reintegrament de subvencions**.

El TS resol el recurs de cassació d'interès cassacional interposat contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en matèria de reintegració d'una subvenció que havia estat atorgada per a un projecte de contingut i aplicació per a telèfons mòbils.

En la sentència, el TS reafirma, matisa i fins i tot corregeix la jurisprudència de la mateixa Sala sobre si l'Administració està obligada a dictar una nova resolució expressa que declari la finalització d'un procediment administratiu de reintegrament de subvencions, com a condició de validesa d'una eventual incoació d'un nou procediment de reintegrament de subvencions; o, per contra, aquesta omisió s'ha de considerar com una irregularitat no invalidant.

El TS estableix que no és possible l'existència de dos procediments simultanis sobre el mateix objecte ja que això atempta contra diversos dels principis que han de regir l'actuació administrativa. Així, l'article 3.1. de la LRJAP assenyala que l'Administració s'ha de regir pels principis d'eficàcia, simplificació, transparència i econòmica de mitjans.

Per això, considera que l'obertura d'un segon expedient sense haver transcorregut el termini de caducitat del primer pot servir per evadir la regulació dels terminis administratius i, en especial, els terminis de la caducitat.

Per tot això, en aquesta sentència dictada en recurs d'interès cassacional estableix la doctrina que estant en curs un procediment de reintegrament d'una subvenció que encara no ha completat el termini de caducitat, no és possible incoar un altre expedient administratiu amb el mateix objecte sense haver tancat prèviament l'anterior mitjançant una resolució expressa.

3. [Sentència 293/2023](#), de 8 de març, de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en recurs d'interès cassacional en relació amb la potestat de l'Administració de **comprovació d'una declaració responsable o d'una comunicació prèvia**.

El TS, en aquesta sentència d'interès cassacional per a la formació de la jurisprudència, dona la raó a l'Ajuntament de Barcelona i, en aquest sentit, afirma que és indubtable que les potestats de control i d'inspecció s'han de poder exercitar durant tot el temps en què duri l'exercici de l'activitat. D'aquí es pot concloure que, si en la regulació d'aquests actes de comunicació prèvia hi ha una referència conjunta també a les potestats de comprovació, no hi ha cap raó per opinar el contrari, tenint en compte la mera interpretació literal de l'article 69 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques,

Àrea de Presidència
Secretaria General

doncs no es pot sotmetre aquesta potestat a un termini que no ha estat imposat pel legislador.

4. [Sentència 334/2023](#), de 15 de març, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **professors interins**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat per la Comunitat Autònoma d'Extremadura contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Mèrida que va declarar el dret d'un docent interí a l'abonament de les quantitats deixades de percebre en els cursos escolars 2016/2017 i 2017/2018, des de la data en què va cessar el curs anterior fins a la data en què se'l va nomenar funcionari interí, amb efectes retroactius dels últims anys.

La qüestió d'interessos que va donar lloc a la sentència és determinar si el nomenament dels docents interins a l'inici del període lectiu del curs escolar i no des del començament del curs escolar implica un tractament desigual respecte als funcionaris de carrera.

El TS afirma que efectivament sí hi ha un tractament desigual que no està justificat, quan es basa només en el fet que les funcions docents es desenvolupen des de l'inici del període lectiu i no des de l'inici del curs escolar i, en aquest sentit, es remet a la Sentència del Tribunal Suprem 1643/2020, de 30 de novembre, que va resoldre una qüestió similar.

5. [Sentència 335/2023](#), de 15 de març, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en relació amb el **límit d'edat per a l'accés als cossos de policia autonòmica i local del País Basc**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat pel recurrent contra la sentència dictada per la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, i declara que és conforme al dret de la Unió Europea i al dret espanyol imposar un requisit d'edat màxima en els processos de selecció dels policies locals.

L'objecte d'aquest procediment és determinar si és o no ajustat al dret de la Unió Europea i al dret Espanyol imposar com a requisit per a l'accés als procediments de selecció per a l'ingrés per torn lliure en la categoria d'agents dels cossos d'Ertzaintza i policia local del País Basc no haver complert els 38 anys d'edat, basat en la importància de la capacitat física dels aspirants, tal com estableixen les bases reguladores del procediment d'accés.

El TS assenyala que aquest límit d'edat no és contrari ni al dret de la Unió Europea ni al dret espanyol i, a més, considera que no cal plantejar una qüestió prejudicial, a causa de l'existència d'un pronunciament previ del TJUE relatiu a una edat màxima menor a la qüestionada en aquest procés (35 anys), ni tampoc plantejar una qüestió d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional.

6. [Sentència 424/2023](#), de 29 de març, de la Secció 4a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en relació amb el **cessament dels funcionaris nomenats per lliure designació** del cos de la Guàrdia Civil.

El TS estima el recurs de cassació interposat contra la sentència de l'Audiència Nacional, dictada en relació amb el cessament d'un coronel de la Guàrdia Civil per pèrdua de confiança. La sentència casa i anul·la íntegrament la sentència dictada per l'Audiència Nacional, confirmant la sentència del Jutjat Central Contencios Administratiu núm. 8.

El TS assenyala que per al cessament és necessari no només una motivació formal del cessament en el lloc o destinació per raons d'idoneïtat, sinó també s'ha de donar la raó o les raons de per què la confiança personal que va motivar el nomenament ha decaigut per exercir la destinació atenent als seus requeriments.

També reconeix el control jurisdiccional d'aquestes resolucions i, en especial, de les certeses dels fets al·legats. A més, reitera la doctrina del TS establerta en les sentències 1198/2019, de 19 de setembre; 1183/2022, de 27 de setembre i 723/2021, de 24 de maig.

7. [Sentència 425/2023](#), de 30 de març, de la Secció 4a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **funció pública**.

L'objecte del recurs d'interès cassacional se centra en el punt específic de la consolidació o no del grau personal dels funcionaris interins i, més concretament, si es pot o no denegar a un funcionari interí la consolidació del seu grau personal quan en el moment de presentar la corresponent sol·licitud de reconeixement del grau personal ja és funcionari de carrera per haver superat el procés selectiu.

El TS estima el recurs d'interès cassacional contra la sentència dictada pel TSJ d'Andalusia i, en aquest sentit, dona la raó al funcionari ja que aplica les sentències del TJUE i, més concretament, la recent sentència de 30 de juny de 2022, segons la qual no es pot denegar la consolidació del grau als funcionaris de carrera que abans de la formulació de la sol·licitud de reconeixement de grau ja havien complert els

requisits establerts per la normativa vigent quan prestaven els seus serveis com a funcionaris interins.

Basant-se en això, en aquesta sentència el TS reconeix el dret del funcionari de consolidació del grau personal, per compliment dels requisits, encara que la sol·licitud de reconeixement del grau personal s'ha produït una vegada que l'interessat ha adquirit la condició de funcionari de carrera.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA SOCIAL

8. [Sentència 506/2022](#), de 6 de maig, de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia de Canàries**, referent a la instal·lació de **càmeres de videovigilància** a les zones de menjador del personal i d'accés als vestidors dels treballadors.

El TSJ de Canàries desestima el recurs de suplicació interposat per l'empresa i confirma íntegrament la sentència dictada pel Jutjat Social núm. 9 de les Palmes de Gran Canària, en el sentit que la instal·lació de càmeres de videovigilància a les zones de menjador del personal i d'accés als vestidors dels treballadors vulnera el dret a la intimitat dels treballadors.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

9. [Sentència 35/2023](#), de 17 de febrer, del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Pamplona**, referent al **principi de tipicitat de les sancions administratives**.

La sentència anul·la una sanció de 200 euros imposada al propietari d'un vehicle de motor que no havia passat l'ITV perquè en el moment de la interposició de la multa el vehicle no estava circulant, ja que estava estacionat.

La sentència destaca que l'article 10.1 del Reglament de circulació, invocat per l'Administració, estableix que el fet pel qual es pot imposar la sanció i qualificar-la com una conducta infractora no preveu el cas que el vehicle que no ha passat l'ITV estigui estacionat, per la qual cosa no és possible la sanció econòmica en no estar tipificat aquest fet, d'acord amb el principi de tipicitat que també s'exigeix a les infraccions administratives.